

Marwa, a jóságos boszorkány

A távoli végtelen levendulamezőkön túl, ott, ahol a vaddisznó szarvasgomba után túr, él Marwa, a jóságos boszorkány. Kerek kunyhóján kerek ablakok ragyognak a mosolygó nap fényében, kertecskéjében a daloló dáliák és a mezei virágok szépen nyílnak.

Műhelyében éppen egy agyagedényt készít. A fazekaskorongot kis barátja, Süni apró lábaival vígan hajtja, két kezével Marwa a pörgő agyagot edénnyé formálja. Dalolnak jókedvűen, szebb lesz így az edény, két-két fület kanyarít rá végül a boszorkány, így válik befejezetté alkotása. Izzik már a kemence, várja az edényeket, sűrög a sün és a leány összhangban, varázslatos mázba mártogatják a köcsögöket, berakják a kemencébe mindet. Aztán száraz mohával bélelt ágyacskájukba dőlve megpihennek.

Ritmusos koppanás hajtja el mesés álmukat. Süni kikukucskál az ablakon, s látja, egy sántikáló vándor érkezik Marwa udvarába. Megáll, és botjára támaszkodva körülnéz.

– Hahó, van itt valaki? – kérdi a hajlott hátú ember.

Marwa csöndesen kilép a házból.

– Szép napot, vándor! Miben segíthetek? – kérdi.

– Messziről jöttem, a hatalmas Kék Tavon túlra tartok. Megpihenhetnék egy kis időre nálatok?

– Kerülj beljebb! – mondja Marwa, és finomságokkal kínálja meg az idegent.

A kedves idegen körülnéz a lakban, majd enni kezd.

– Mi történt a lábaddal? – kérdi a jóságos boszorkány.

– A vad, fekete szél üldözött, s a domboldalon egy tüskés bokorba ugrottam, ezért alig bírok járni mostan – válaszolja, bögréjéből nagyokat kortyolva.

– Megnézhetem sebzett talpaid? – kérdi leguggolva a boszorkány. – Hozok vizet, megmosom lábaid – s már fogja is az egyik piros mázas varázslatos köcsögöt és szalad vele a közeli forráshoz. Mielőtt a vizet lavórba öntené, mindkét kezével megsimogatja az edényt, erre aprócska csillagok röppennek ki belőle. A vándor mindkét sérült lábát a lavórba helyezi, és néhány perc múlva minden sebe begyógyul, s láss csodát, a vándor hajlott háta is kiegyenesedik, arca megszépül!

– Miért üldözött téged a vad, fekete szél? – kérdi kíváncsian Süni, és egy gerezd almába harap.

– Megpróbáltam őt elkapni és örökre az elhagyott, feneketlen barlangba zárni, de nem sikerült. A falvak és városok kéményfüstjéből táplálkozik, aztán mérgező esőt szór a terményekre. Azért igyekszem a Kék Tavon túlra, hogy segíthessek az ott élő embereknek valahogy megfékezni a vad fekete szelet.

Süni és Marwa egymásra néznek, s máris tudják, mi tévők legyenek. De jaj, mi történik odakinn? Nyargal ide-oda a bős vad, fekete szél, keresi a vándort, még a napot is eltakarja, menekül mindenki, aki csak meglátja, s egyszer csak hatalmas csönd marad utána. Tovaröppen egészen a hatalmas Kék Tavon túlra.

Marwa kiszalad a házból, és egy nagy kőre állva énekelve hívni kezdi a déli és az északi szelet. Táncolva beszélget mindkettővel, segítségükkel elkapják majd a rettegett vad, fekete szelet. Süni és a vándor hozzák együtt a legnagyobb varázslatos mázú köcsögöt a raktárból. Marwa száraz gyógynövényeket rak bele és meggyújtja, füstje a vad, fekete szelet hamarosan odavonzza. Segít természetesen a déli és az északi szél is, kik bekerítve a Kék Tavon túlról a fekete szelet, a füstölgő edényhez terelik. Megtetszik a vad, fekete szélnek a szokatlan füst. Nézegeti, szagolgatja, nem bír betelni vele, fokozatosan belekúszik a varázslatos mázú köcsögbe. Erre a fürge léptű Süni a házból máris kiszalad, s egy méretes parafadugóval az edényt bedugaszolja.

Marwa és a vándor is a köcsög köré gyűlnek. A jóságos boszorkány az edényt simogatni kezdi, majd a vándor okarináját előveszi és boldog körtáncot járva mindhárman nevetnek, legyőzték a rettegettet. Végül Marwa óvatosan kinyitja a varázslatos mázú köcsögöt. Fehér párafelhő és apró csillagocskák röppennek ki belőle, s tovatűnnek a napfényes égbolton.

A szél sértődése

Marwa, a jóságos boszorkány nagyon szeret játszani a széllel. Szereti, ha nyáron séta közben simogatja, bokáig érő vörös haját felborzolja. Sokféle széllel van barátságban: a langyos tavaszi lengével, a határozott nyári, forró széllel, az ősszel kavargó esőt permetezővel és a hideg északi széllel, ami a jégcsapokon zenél. Örül a szélnek akkor is, ha vadul dül-fül. Ilyenkor kimennek kis barátjával, Sünival, és saját készítésű sárkányt eregetnek. Ettől aztán megszelídül a vad szél.

Egy meleg tavaszi napon történt, hogy a langyos, fürge szél megszólaltatta a teraszon csüngő szélhárfa, hogy Marwát otthonából kicsalogassa, de ő nem jött ki a lakból. A szél gondolta, biztosan alszik még. Erre elnyargalt, át az erdőn, összegyűjtötte a nyíló tavaszi virágok és az erdő illatát, aztán visszatért Marwa házikójához, és a résnyire nyitott ablakon át befújta a friss tavaszi illatot. A jóságos

boszorkány ezután sem jött ki. Bent üldögélt a konyhában és zoknikat foltozgatt, Süni pedig fütyörészve a varázslatos mázú csuprokat rendezgette a kamrában. Orrocskájával megérezte az erdő és a virágok kellemes illatát. Közben felerősödött a szél, hogy még jobban felhívja magára a figyelmet. Zúgott-búgott, határozottan zenélt a szélhárán, és kibillentette a résnyire nyitott ablakot. Süni meghallotta a zajt, odaszaladt és becsukta.

– Marwa, szaladjunk ki a mezőre sárkányt eregetni! Vannak új tervrajzaim. Elkészíthetnénk a sárkányt együtt! – javasolta lelkesen Süni.

– Nem, majd máskor. Főzni is kell – mondta Marwa, miután félrerakta a bevarrott zoknikat és bement a kamrába a zöldségekért.

Süni elvonult a műhelybe és nekikezdett a sárkány elkészítésének. Egy hatalmas rizspapírból a rajzok szerint megfelelő alakot vágott ki, nádpálcákból merevítőket készített, kötözött és ragasztgatott.

Marwa és Süni megebédeltek. Ekkor odakint még erősebben dühöngött a szél. A jóságos boszorkány kinézett az ablakon.

– Menjünk ki a dombtetőre és játszunk a széllel! Elkészült a sárkány – mondta vidáman Süni.

– Rendben, menjünk – válaszolta mosolyogva Marwa.

Fogták a sárkányt és kifutottak a dombtetőre. Ekkor hirtelen szélcsend lett. Sem egy fűszál, sem egy bokrocska ágacskája meg nem mozdult a dombtetőn, máshol mindenfelé zúgott-búgott a szél.

Süni és Marwa tanácstalanul egymásra néztek.

– Mit tegyünk? Így nem lehet sárkányt röptetni – mondta csalódottan Süni.

– Megsértődött a szél. Zenélt a szélhárán, tavaszi illatot hozott, belökte az ablakot, de mi nem mentünk ki játszani vele. Most vadul dúl-fúl a környéken – állapította meg szomorúan Marwa.

– Fussunk utána – javasolta Süni, és kezében a sárkánnyal rohant le a völgybe, ahol a szél hajlítgatta a fák ágait, és a házikók udvaraiban kitergetett ruhákat csavarta-pödörte sértődötten. Amint odaértek, a szél máris tovaröppent, távolra, egészen a sűrű kerek erdőbe. Aztán Süni és Marwa hazasétáltak. A jóságos boszorkány keresgélni kezdett varázskönyvei között, mi javallott olyankor, ha valaki megsérti a szelet.

– Megvan! – ujjongott Marwa. Süni a jóságos boszorkány mellé huppanva belenézett a könyvbe.

– Süni, hozd ide a raktárból a nagyméretű varázsmázás köcsögöket! A tűzhelyre helyezzük, és a színezőanyagot tartalmazó gyógynövényekből elkészítjük a színező főzeteket. Előkeresem közben a vásznakat, amiket befestünk – mondta Marwa, és már szorgoskodtak is a konyhában, a kamrában és a raktárban.

Mivel a boszorkánylak körül szélcsend volt, Süni ügyesen kihúzta az udvaron a szárítóköteleket, és elkészített egy kis kosárra való csipeszt. Készültek szépen sor-

ban az asztalterítőnek, szoknyának, függönynek való anyagok a varázsmázas edényekben. Marwa dalolt, miközben mártogatta az anyagokat az edényekbe, mert bizony így lesz hatásos a varázslat. Miután az anyagokat megfelelően megfestette, egy nagy füles kosárba gyűjtötte, és Sünivel együtt kivitték az udvarra. Egymás után kifüggesztették a szépséges zöld, a kurkumasárga, céklavörös és királykék vásznakat. Az anyagok nemcsak szépek, hanem illatosak is lettek.

Észrevette ezt a kerek erdőn keresztül-kasul rohangáló szél, és kíváncsi lett, vajon mi lehet ez az illatos és szép dolog, amit a boszorkány és a sün kitergettek. Már is odaröppent. Lóbálta, cirógatta, itt-ott egészen felfújta a szép anyagokat. Marwa és Süni csak állt és mosolyogva nézte, hogy a szélnek egyre jobb a kedve. Megszelídül, már nem dül-fül.

– Ne haragudj! – mondta Marwa és Süni egyszerre. Ekkor a szél köréjük tekergett, felborzolta a boszorkány szépséges, hosszú haját, úgy, ahogy azelőtt, amikor barátok voltak. Süninek megcsiklandozta az orrocskáját, aki erre egy nagyot tüszszentett. Mindhárman jót nevettek. Fogták a sárkányt, és a kacagó széllel együtt felszaladtak a dombtetőre. A sárkányt a szél magasra emelte, táncoltatta és pörgette a magasban. A felhők közül kikukucskáló nap elégedetten mosolyogva nézte a három jóbarátot.

(A Pegasus irodalmi pályázat próza kategóriájának 3. helyezettje)

Németh István: Álom